

ТРИГОР
УТАРОВ

ПРИКАЗКА ЗА ХЛЯБА

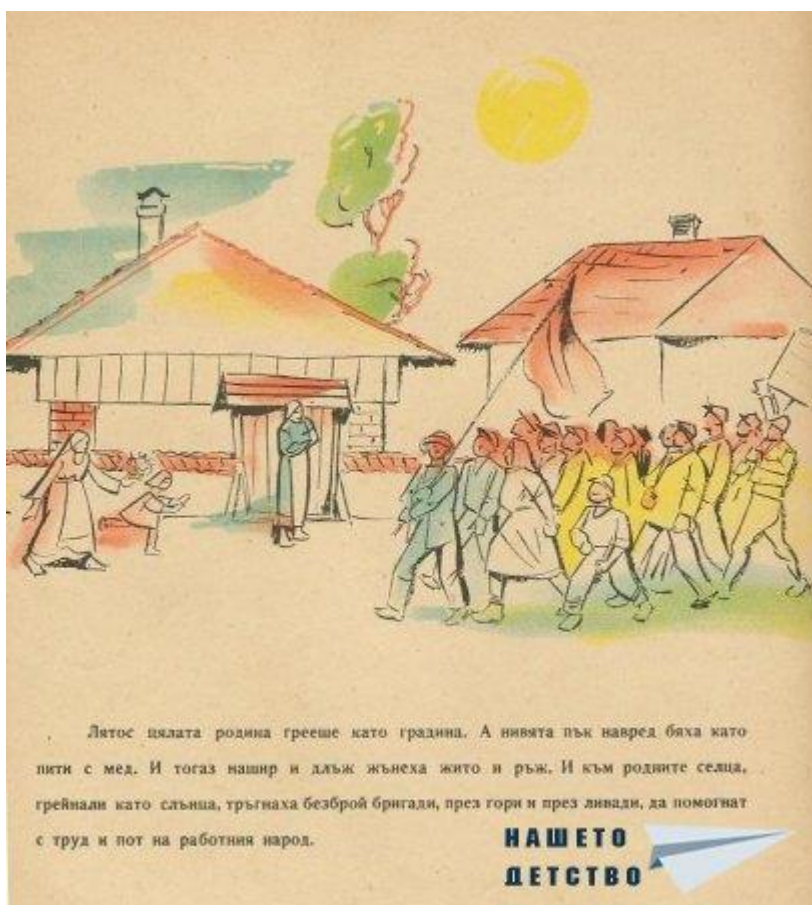
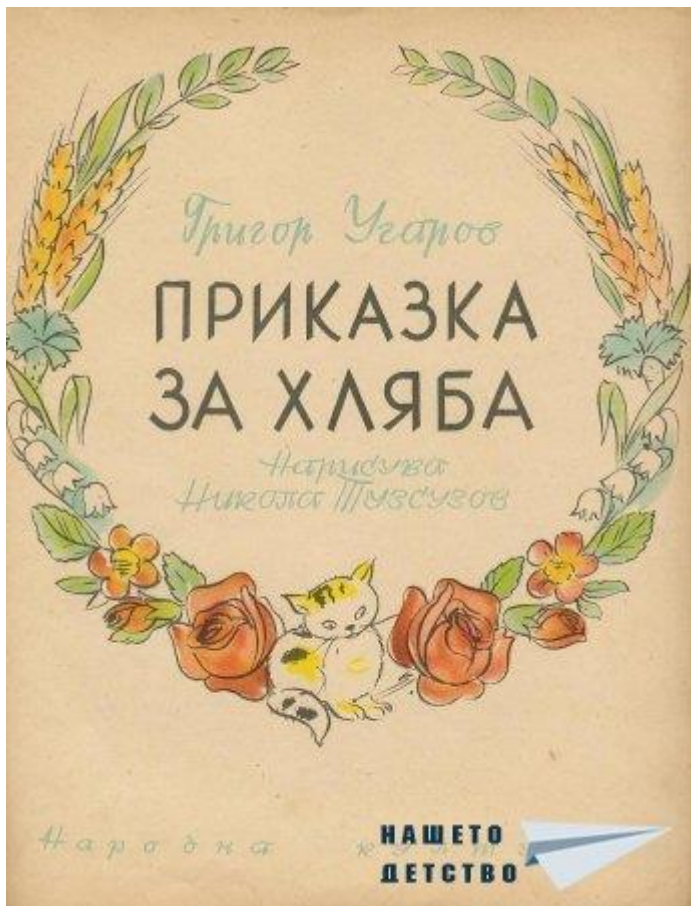
НАРИСУВА' Н. ТУЗСУЗОВ

НАРОДНА КУЛТУРА

НАШЕТО
ДЕТСТВО

Ганчо спеше като пълн. В девет ставаше от сън. Всеки ден с книги и бой
трябваше да става той.

**НАШЕТО
ДЕТСТВО**

Ала лятото отмина. Стихна цялата долина. От огодения рид писна вятърът
сърдит. После есеина пихрушка луко клоните залюшка. И не щеш ли, изведъж снег
се сипна вместо дъжд.

**НАШЕТО
ДЕТСТВО**

Беше месец февруари, спря се Галео със другари. И в училищния двор между тях започна спор.

— Ти какъв си бе, такъв — Красмирто почна първ — само гасвам да играеш, нито учиш, нито знаеш!

— Нито ходиш със бригади! — и Захари се обади.

— Дремеш в къщи като баба!

— И не знаеш, драга, ти от къде пристига хляба!

**НАШЕТО
ДЕТСТВО**

Грее звездна нощ навън. Галео спи — сънува сън. Станал е. От глед се свива. До долачето отиди, но долачето тогаз рече му със тъмен глас:

— Нема хлябци ни тръшци върху моята полица! Твоята майка цяла зима хляб отминава нейде ванна. Ала аз не знам отде — сигурно не го краде! Но тона дори от ключа аз не спогнах да науча. А пък този ключ ръждив е безкрайно срамежлив. Някога не ми говори. Нито вина, нито съвети да ми дава. Ала аз би пък ти да знае!

**НАШЕТО
ДЕТСТВО**

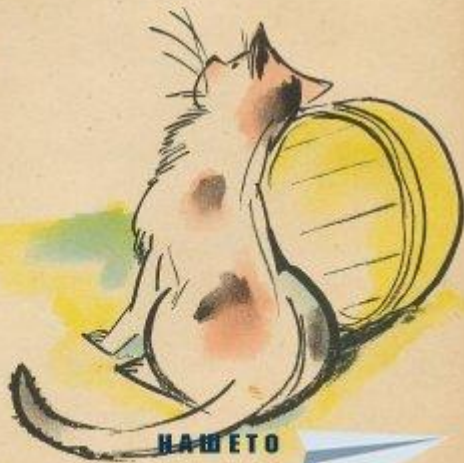

Ганчо котката попита, а кричето на
топло скрита:

— Моята майчица любима от къде ни
хляб знама?

Котенцето замнука:

— Не излизам аз-оттука. И мишлета
само ям, та тока отде ще знам! Питай
кучето на двора. То познава много хора.
Цял ден тича, цял ден лие — може би
това да знае?

**НАШЕТО
ДЕТСТВО**

Ганчо в двора се затече, сори при
кучето и рече:

— Слушай, Шаро, я кажи, без шети
и без дъжи, мойта майчица любима топъл
хляб отде ни знама?

Скочи кучето, залая:

— Знай, Ганчо, знай, знай! Тя от
фурагата на Спас знама топъл хляб за нас!

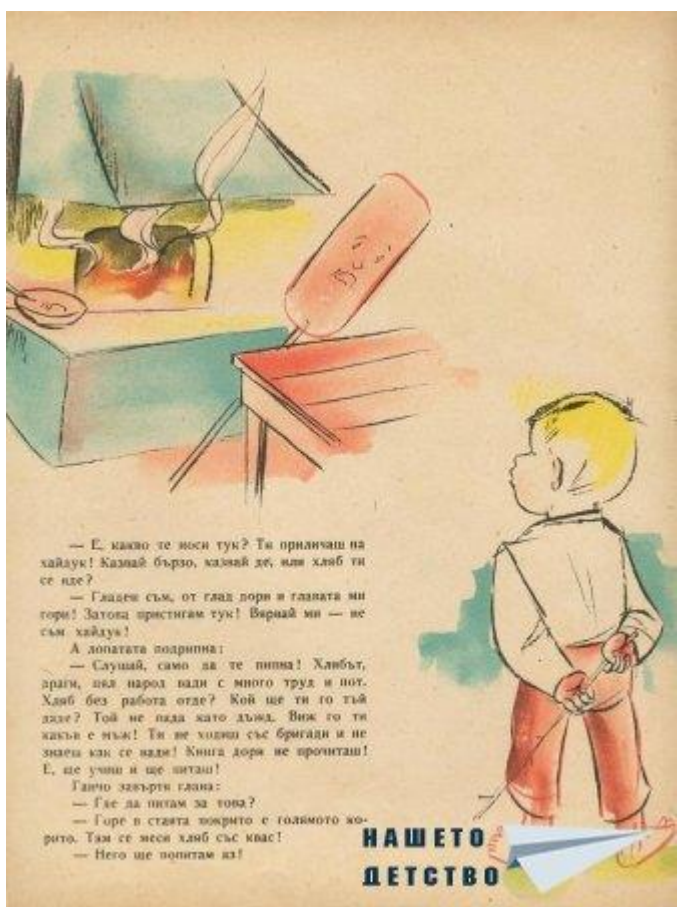

**НАШЕТО
ДЕТСТВО**

Към посочената фурна Ганчо-радостен
се втурна.
— Чук, чук, чук! Чук, чук, чук!
Ах, затворено е тун!
А отвори чува глас:
— Чакай, ще отвори аз!
И излиза на вратата фурнаджийската
лопата.

**НАШЕТО
ДЕТСТВО**

— Е, какво те носи тук? Ти приличаш на
хайдук! Какъв бързо, какъв де, какъв хайдук
се идеш?

— Гладен съм, от глад дори в главата ми
гори! Затова пристигам тук! Вирай ми — не
съм хайдук!

А лопатата подринна:

— Слушай, само да те питам! Хлебът,
арам, цял народ нади с много труд и пот.
Хлеб без работа отде? Кой ще ти го тий
даде? Той не пада като дъжд. Виж го ти
какъв с мъж! Ти не ходиш със бригади и не
шараш как се яде! Книга дори не прочиташ!
Е, ще умиш и ще шаташ!

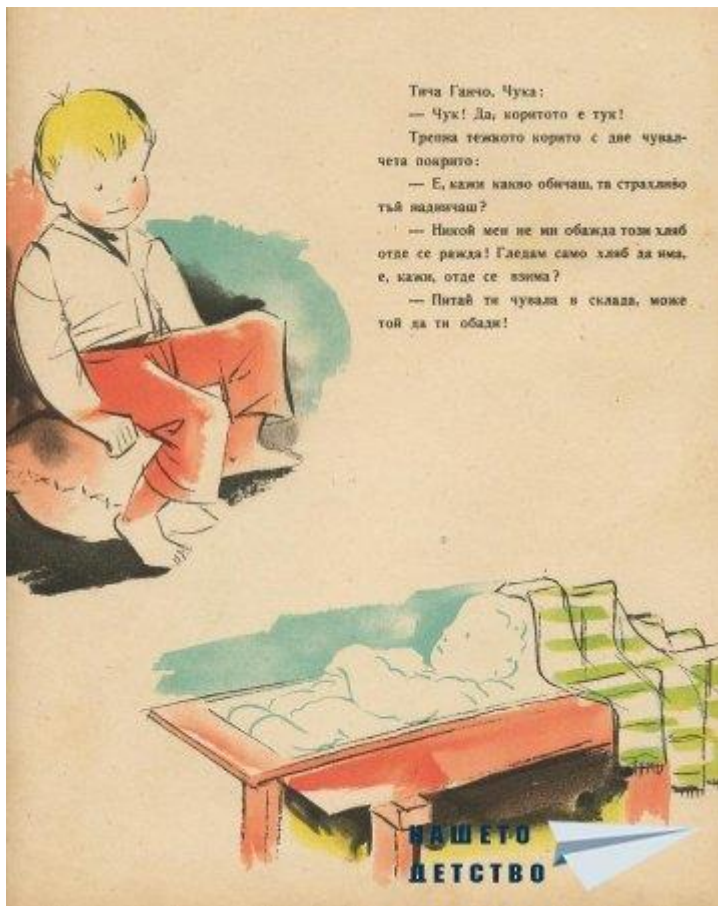
Ганчо завърти глава:

— Гле да питам за тона?
— Горе в стаята покрито е големото ко-
риго. Там се меси хлеб със кисел!

— Него ще попитам аз!

**НАШЕТО
ДЕТСТВО**

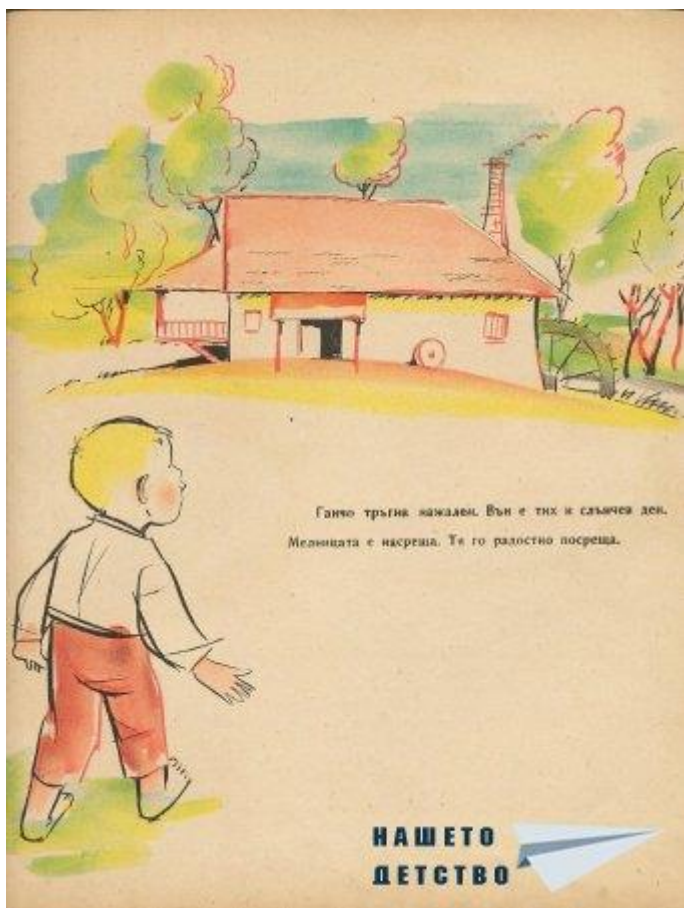
Тяча Гаево, Чука:
 — Чука! Да, коретото е тух!
 Тренка тежкото корито с две чувалчета покрито:
 — Е, кажи какво обещаш, ти страдливо тий надничаш?
 — Ниској мен не ми обажда този хляб отде се ражда! Гаедам само хляб да има, е, кажи, отде се взима?
 — Питай ти чувала в склада, може той да ти обажде!

**НАШЕТО
ДЕТСТВО**

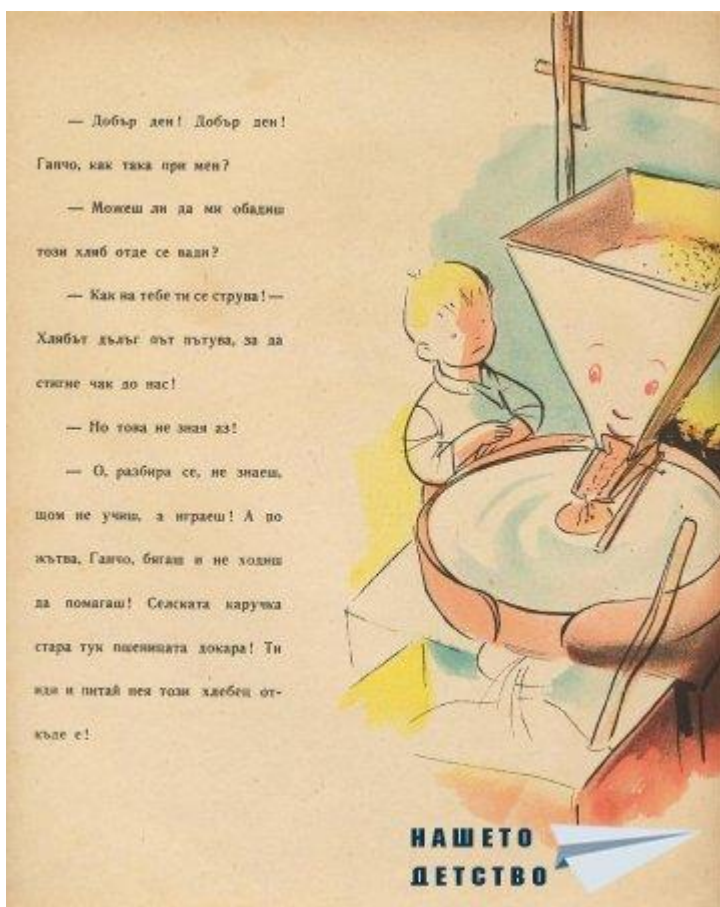
Гаево тихичко отвори и от прага заговори:
 — Ах, че тъмно! И стената се не вижда в тъмнината! Но къде ли се намирам?... Майчико, от страх умирам!
 Но от ъгъла тогва чува Гаево асен глас:
 — Е, кажи какво желаш? Искам нешо да уапнеш?
 — Слушай, без да те обждам, кой си ти че те не виждам?
 — Аз съм старият чувак, с брашнице съм пълен цал!
 — Моли ти се от сърце, я кажи отде се взима твоето било брашнице?
 — Ти си вече ученик — той му рече с бале сани — срамота е да не знаеш! Само дръвеш и прясен! То е мляво от шешина и проста, стара воденица! А пък ей във ови звор има желница с нотор! Запомни сега едно: хлябът става от брашно! А шешината отде е, ще научиш ти от нея! Ти **НАШЕТО** ориговори! Нема другаде да смиташ, само нея ще попиташ!

**НАШЕТО
ДЕТСТВО**

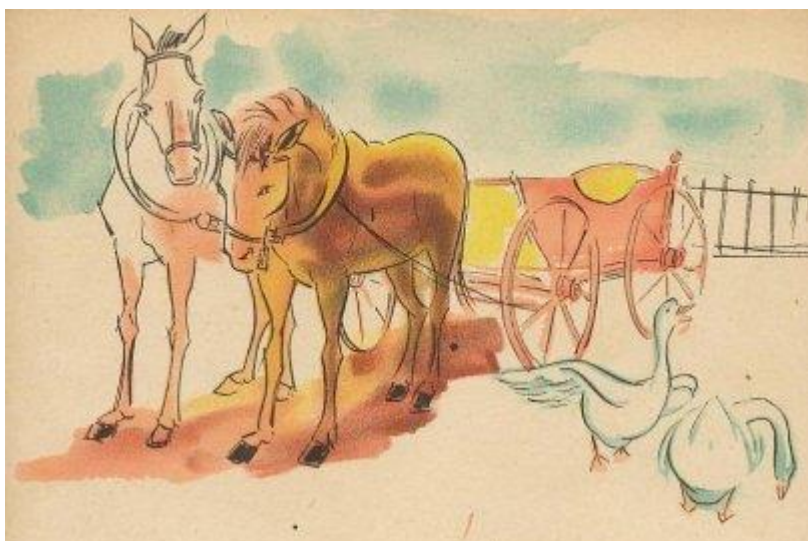
Ганчо тръгна навън. Вн е тих и слънчев ден.
Мельницата е насрещ. Тя го радостно посреща.

**НАШЕТО
ДЕТСТВО**

— Добър ден! Добър ден!
Ганчо, как така при мен?
— Можеш ли да ми обядиш
този хляб отде се вади?
— Как на тебе ти се струва!—
Хлябът дълго път пътува, за да
стигне чак до нас!
— Но това не зная аз!
— О, разбира се, не знаеш,
щом не учиш, а играеш! А по
явта, Ганчо, бигаш и не ходиш
да помагаш! Селската каруца
стара тук пшеницата докарва! Ти
къде и питаш неж този хлябец от-
къде е!

**НАШЕТО
ДЕТСТВО**

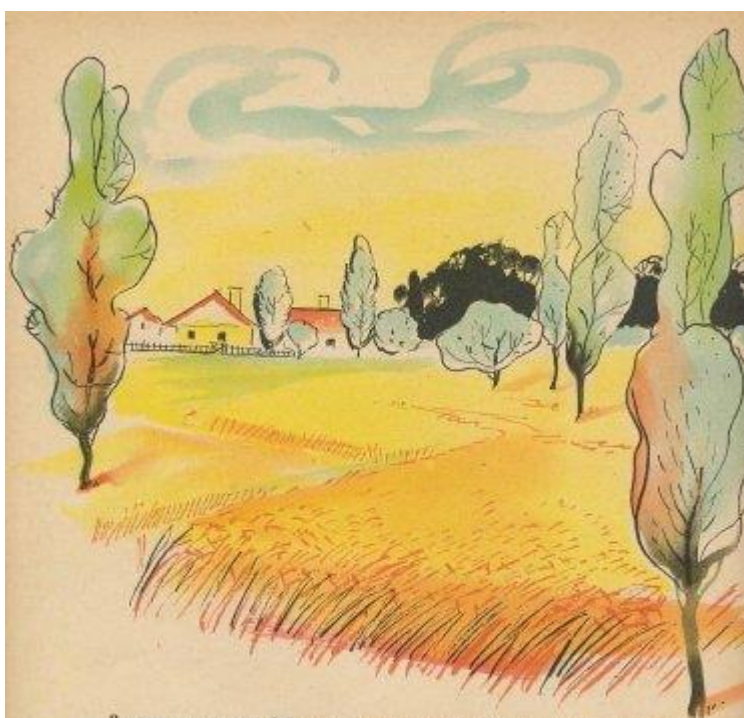

Под огромния навес, сред пшеница и овес, малката каручка крива ся на синката почива, впрегната с добри коне. Ганчо соря и шапка сне:

— Обади ми, моля те — рече босото дете и засрамено примига — хлябът ни отде пристига! Как се ражда, де расте, обади ми, моля те!

— Аз пристигам отдалече — тихичко колата рече — хлябът иде чак отвъд, ей по този равен път. Виждаш ли, като ийде бянало едно село — хлябът чак оттам пътува. А на тебе как се струва?

**НАШЕТО
ДЕТСТВО**

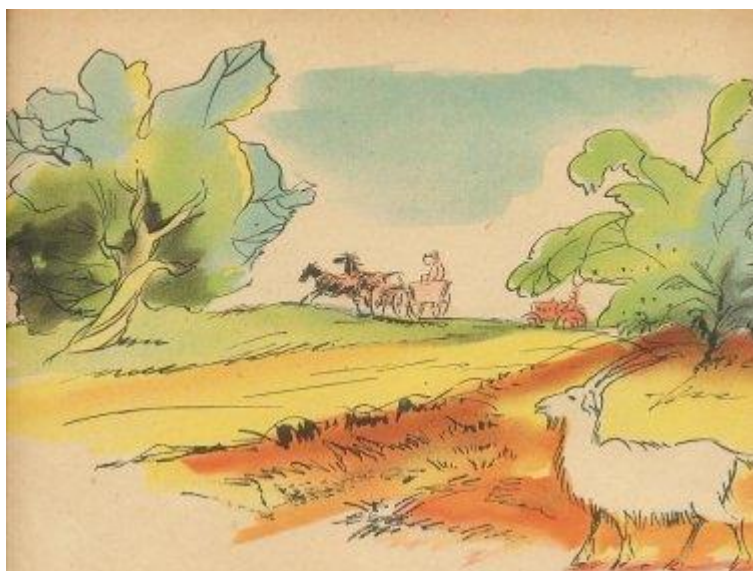
— В родното село на баба ли се ражда, казваш, хляба? А, че баба ми Елена е в това село родена? А пък аз това не зная, само ям и си играя!

— Зад отвъдното бяло е полето със жито!

— Хляба раждат може би там зелените върби?

— Виж го ти, какъв въпрос! Много си неук и прост. Ти си станал вече мъж, пък не знаеш що е ръж, жито жито, ни овес. Е, то

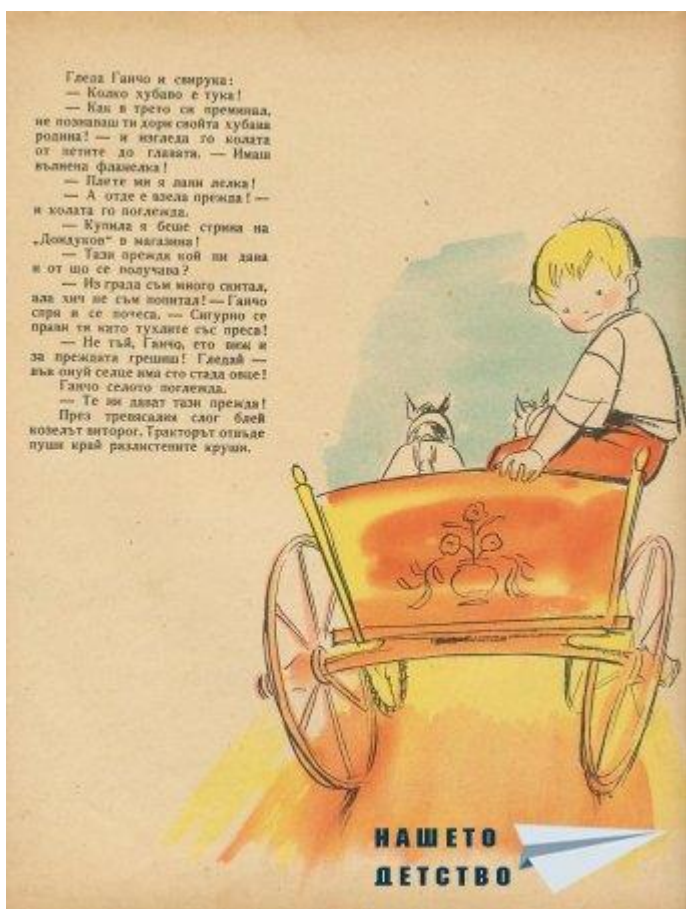
**НАШЕТО
ДЕТСТВО**

— Ха да тръгваме тогаз — искам там да ида аз!
 Тръгнаха и заскрибуца тежко старата каруца. И премина с носен тя през
 ливади и поля. Ганчо пита час по час:
 — А какъв е този храст?
 — Ей това е, Ганчо, крушка, наклонена от пихрушка. А до нея пъфнал трън,
 пламнала хато огън, зрее сладката къпина.
 — Ами ей онуй дръвче — сочи малкото момче — пъпеш ли е или диня?
 — Е, пък толкова не бива, та това е, Ганчо, слива!

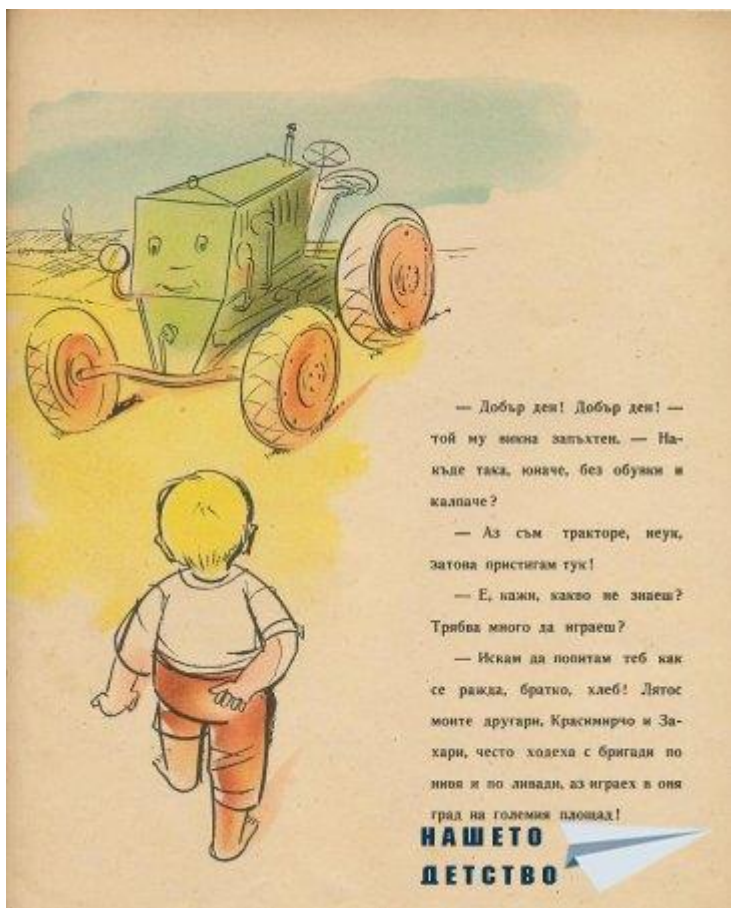
А далече във страни се издигат планини с върхове, с гори огромни. Откога
 са тея гори, та една ли никой помни. Там сред гъстите букаци са стонели неотдавна
 партизаните биваци. А под она камен род е пр-

**НАШЕТО
ДЕТСТВО**

Гледа Ганчо и смъртуна:
 — Колко хубаво е тука!
 — Как в трето си преминала,
 не познаваш ти дори своята хубава
 родина! — и изгледа го колата
 от петите до главата, — Имаш
 къпина фашеца!
 — Дайте ми я данн лека!
 — А отде е азела према! —
 и колата го поглежда.
 — Купила я беше стрива на
 „Домдуков“ в магазина!
 — Тази прежда кой ти данн
 и от шо се получава?
 — Из града съм много синтал,
 ама лич не съм воинта! — Ганчо
 спра и се потреса. — Сигурно се
 праян ти нито тухлате със преса!
 — Не тъй, Ганчо, ето щам и
 за преждата грешни! Гледай —
 въз онуй селоде ами сто стала овце!
 Ганчо селото поглежда.
 — Те ми дават тази прежда!
 През преждата слог бей
 козелът авторот. Тракторът отида
 пуши край разлистните круши.

**НАШЕТО
ДЕТСТВО**

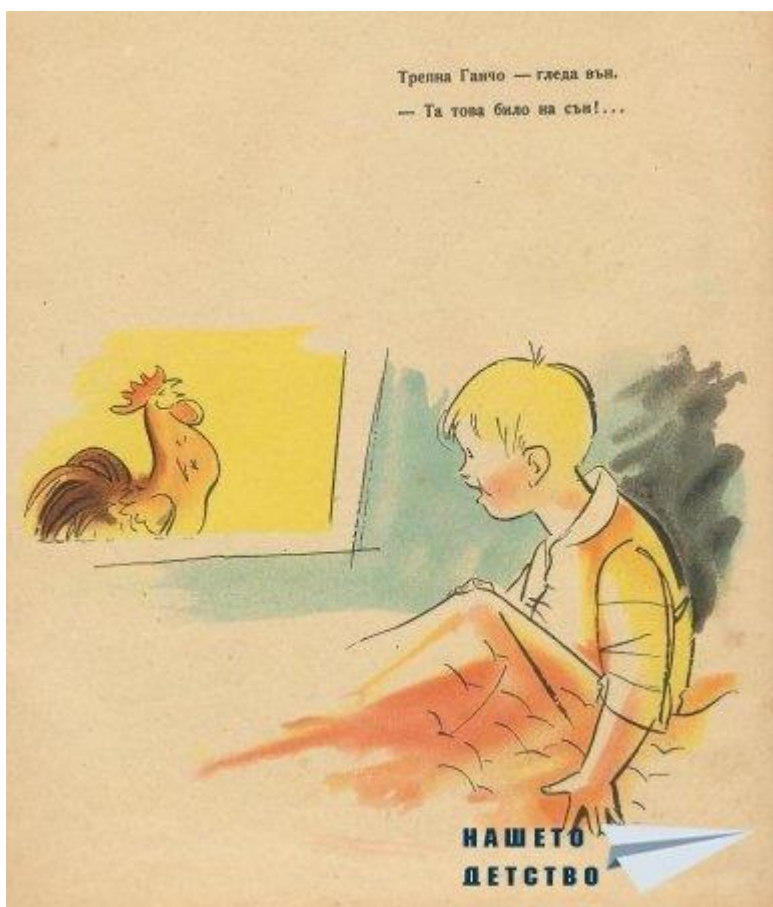
— Добър ден! Добър ден! —
той му викна закъхтен. — На-
къде така, юначе, без обувки и
калпаче?

— Аз съм тракторе, неук,
затова пристигам тук!

— Е, кажи, какво не знаеш?
Трябва много да играеш?

— Искам да попитам теб как
се ражда, братко, хлеб! Дядо
моите другари, Красмирчо и За-
хари, често ходеха с бригади по
нива и по ливади, аз играех в оня
град на големия площад!

**НАШЕТО
ДЕТСТВО**

Трешна Ганчо — гледа във.
— Та това било на сян!...

**НАШЕТО
ДЕТСТВО**

Цена 220.лв.

**НАШЕТО
ДЕТСТВО**

